

И бяла, и хубава....

шета, от по-добро семейство е, толкова цената му е по-висока”.

По-евтини са тези, които се женят за втори или трети път. Пазарлъкът се води от възрастни роднини, без присъствието на родителите. В случаите, когато момчето е по-бедно, а младите се желаят, се искат по-малко пари. Ако няма - взема на заем и след сватбата ги изплаща. В случаите, когато родителите на момичето не го дават и тя пристава, за нея пак се плаща, но по-малка сума. При “тракийските” калайджии във всички случаи булката “се купува”. Те смятат това за своего рода предбрачен договор, който осигурява щастието на девойката,

защото “този, който си взема булка вижда какво купува”. Самите членове на групата не могат да кажат от кога датира тази традиция - “от край време е”.

Бургуджийските булки „се купуват” по време на традиционното събиране на групата на Голяма Богородица (28 август).

В миналото при миллета „бабаак” се взема навсякъде (Колев, Крумова 2005: 119). “Демир Юсеинов от Карабунар, Пазарджишко продаде дъщеря си Неджибе на сина на Елиен Асанов Еминов от Пазарджик за 200 лв., два овена, пет чифта обувки, 30 кг вино, 5 кг ракия, 10 кг ориз, а отделно един кош дрехи за майката и за бащата...” (Нов път 1963: 2).

И при футаджиите бащата на момичето иска “баба хакъ” – това, което му се полага и за него се води пазарлък. “Баба хакъ” обикновено са един-два чифта обувки и малка символична сума пари (Футаджиите 2003: 13). Спомени за купуването на булка са запазени и сред лахо, хорохоя (“Баща ми плати за моята жена 500 лв. По онова време (1949 г. - б.а.) това бяха много пари - къща можеше да си купиш с тях”), лингурари, при които договорката се извършва от близки роднини-мъже /”бабалъци”/, а сами-ят откуп се плаща от младоженеца на части. „...Отначало не исках Иван за мъж – аз му бях трета жена, а той ми беше първи. Баща ми ме даде, защото беше богат. Спазари ме за 7000 лв. (събитието се развива през 1959 г. – б.а.). Иван сам трябваше да плаща, но той нямаше толкова пари